PESTI FŐTEMPLOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

XI. évfolyam 67. szám *2025. szeptember*

Tartalom

- Imamódok
- Meghívás diakónus jubileumra
- A vallásos élet boldogsága
- A magyar egyház nagy ünnepe
- Ima a békéért
- Bemutatkozik ministránsunk
- A bűnbocsánat öt útja
- Szentlélekkel töltekezés
- Rácsodálkozás
- Orvosunk
- Meghívó a Szent Kinga Kör programjára
- Isten gyónása

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Imamódok

Szeretnék gyakorlati segítséget nyújtani – néhány cselekvésre mutatva – imádságos életünk gyarapítása érdekében. Szükséges, hogy éljünk az egyház tapasztalatának gyümölcseivel, hiszen nem kell nekünk kitalálni, vagy idegen vallásoktól ellesni a módszert, hanem csak alkalmazni kell a magunkét. Ennek érdekében döntést kell hoznunk, hogy akarjuk a haladást és a cél érdekében vállaljuk a fáradságot. Lássuk tehát az egymásra épülő gyakorlatokat:

1.A csendben maradás gyakorlása. Talán ellentmondásnak és értelmezhetetlennek tűnik, hogyan lehet a csendet gyakorolni. Látszólagos tétlenséggel, odahallgatással. Ahogyan rácsodálkozással lehet gyakorolni a látás képességét. Ne csak nézz, hanem láss is. Ne csak füled legyen a hallásra, de halld is meg „a csend szavát". A csend úgyanis „megszólal" egy idő után. Ez a készséggé gyakorolt képesség (a hallás képessége gyakorlás révén a meghallás készségévé válik) a feltétele *a szentségimádás* végzésének. Meghallani a Szentlélek szavát és meglátni a Szentostyában a megtestesült Jézust Krisztust. Ez az önmegtagadás révén valósul meg, aminek köszönhetően nem az én (belső) hangom (gondolatom) hallatszik és nem az én hallásom fogja föl a környezetem zajait. Ahol nem az én (fizikai) látásom uralkodik, hanem a hit látása fogja föl az igazi valóságot.

2. Miután mindezt begyakoroltuk, jöhet *az elmélkedés választott témáról*. Ez azt jelenti, hogy *elidőzünk* Isten titkai felett, vagy éppen csak az evilági történéseket értékeljük *el-elgondolkodva* rajtuk. Ahogy a Szűzanya tette a Fia mellett átélt élményei fölött töprengve. Az értetlenségből így lehetőséget kapunk eljutni a megértésre, vagy annak a megállapítására, hogy a szóban forgó ügy isteni titok, amely meghaladja a felfogó képességünket. Jó esetben pedig eljutunk a magasabb összefüggések megértésére.

3. Ehhez témákat, elmélkedéshez javasolt anyagot, pontokat adok *a „punkta" tartás alkalmain*. Természetesen ezek csak ajánlások, mindenkinek magának kell rátalálnia arra, ami őt itt és most legjobban izgatja, foglalkoztatja, érinti. Ha valakinek még nincs benne gyakorlata, akkor követheti a kínált pontokat, az adott téma kibontásához javasolt szempontokat.

4. Elmélkedés a Szentírásról. Az elmélkedő imádság másik lehetséges kiindulópontja a Biblia. Nem egy tetszőlegesen választott téma, hanem a kinyilatkoztatás egy szava, mondata vagy részlete szolgáltatja az anyagot. Ennek a fajta imádságnak többféle módja kínálkozik a hagyományban. Ezeket kipróbáljuk majd *az imagyakorlat alkalmain*.

5. Kötött imádság, melynek csúcsa *a liturgia* a maga végtelen, kimeríthetetlen gazdagságával. Liturgikus szakemberek egész életüket szentelték egy-egy szeletében való elmélyedésnek. Gondoljunk például a liturgikus zene tanulmányozására, melyben a magyar szakemberek kiemelkedő teljesítményt nyújtottak. Dobszay László tanár úr műhelye az európai gregorián kutatás fellegvára volt. Vagy vegyük számításba a liturgia fejlődésének, a liturgiatörténetnek a tudományát. Mélyebben meg kell ismernünk az imádságok tartalmát, hogy fölnövekedve tudjunk bekapcsolódni az egyház közösségi istentiszteletébe. Átfogóbb ismeretet kell szereznünk a liturgikus közösség természetéről, hogy abban avatottan vegyünk részt.

6. A *paraliturgikus imádságok.* Litániák, rózsafűzér, keresztút, áldások. Sok idegenkedés és tanácstalanság veszi körül ezeket az imamódokat is. A gyakorlással közelebb kerülhetünk a kegyelem ezen forrásaihoz is.

7.Spontán, egyéni imák. Létjogosultsága van annak is, hogy saját szavainkkal, lelkünk aktuális állapotához igazodva tárjuk fel szívünket Istenünk előtt. Ez az intim együttlét az Úrral szükséges ahhoz, hogy bizalmunkat iránta kifejezzük és személyes, bensőséges kapcsolatunk vele állandó legyen.

8. Zarándoklatok. Sajátos reneszánszát éli a vallásos megnyilvánulásnak ez a módja. Sok alkalmat teremtünk arra, hogy belvárosi közösségünk átélhesse a közös imádságnak ezt a lehetőségét is.

9. Lelkigyakorlatok. Évente kétszer szervezünk alkalmat a Leányfalui Lelkigyakorlatos Házban azért, hogy együtt tudjunk elmélkedni egy teljes mértékben ideális környezetben. Ha tanulni akarja valaki az elmélkedés imamódját, akkor éljen ezzel a felkínált lehetőséggel. Ebben a liturgikus évben különös hangsúllyal hívom a testvéreket az amúgy is aktuális elmélyedésre.

10. A szemlélődő imádság. Természetesen célunk, hogy mindezen imádságos fajtákban szerzett jártasság birtokában eljussunk a szemlélődés magaslataira.

Ismételten hívom a testvéreket, hogy együtt haladjunk az imádságos élet útján, ahogy azt Ferenc pápa megfogalmazta. Közösen haladjunk előre az Úton, mely az üdvösségre vezet, s mely az imádság nélkül lehetetlen és elképzelhetetlen. Jó tanítványokként akarjuk élni a Krisztus-kapcsolat magasztos létmódját. Ha rászánjuk az időt és a fáradságot, a legjobb befektetést tesszük.

Zoltán atya

Meghívás diakónus jubileumra

Nagy szeretettel hívom plébániánk közösségének minden tagját, az idejárókat, állandó diakónussá való szentelésem 25. évfordulójának hálaadó szentmiséjére és az azt követő agapéra.

Helyszín:
Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia templom
Budapest, V. ker. Március 15. tér

Időpont:

2025. október 5. vasárnap 10 óra

Agapé a szentmise után a Szent Kinga Otthonban: Budapest, V. ker. Egyetem tér 5. I. em. (kapucsengő: 10.)

Visszajelzést az agapéra (eszerint készülnénk étellel, itallal) erre az e-mail címre kérek:
csorba.gabor@betonmix.hu

Csorba Gábor
állandó diakónus

A vallásos élet boldogsága

A boldogság több tényezőből tevődik össze. Csak isteni mű lehet, mert az ember lehetőségei végesek. Vágyai ugyan végtelenek, rendelkezik a mindig többé fejlődés képességével, de az ehhez szükséges léttöbbletet csak a végtelen Létező adhatja meg. Helyesebben: Ő kínálhatja fel. Nekem módom és lehetőségem, hogy elfogadom-e vagy nem!

Mielőtt odaülnénk Jézus lábaihoz a hegyen, kérdezzük meg a Jóistent: Ő mit igényel, mit szab feltételnek? Kinek van esélye, hogy valóban boldog legyen? Pál apostolnál azt mondja a Szentlélek, hogy ahhoz, hogy tessünk Istennek, hinnünk kell, hogy van Isten, és hogy Ő megváltó, megmentő. Itt nagyon vigyáznunk kell. A hit önmagában nem elég ahhoz, hogy Isten boldoggá tegyen, hiszen a Sátán is hisz, és mégis remeg, boldogtalan.

Isten úgy teremtette meg az embert, hogy tudjon megismerni, és szabadon képes legyen állást foglalni. Ebből viszont az következik, hogy nem azon fordul az ember üdvössége, hogy milyen hittartalmat ismer és fogad el, hanem, hogy milyen lelkülettel fogadja el. A II. Vatikáni Zsinat szerint az ember azáltal jut el Istenhez, a boldogság forrásához, ha hallgat jó lelkiismerete szavára. *„Aki lelkiismerete ellen cselekszik, az követ el bűnt”* – olvasható a Rómaiakhoz írt levélben. Az Istennek tetsző magatartás az, ha ráteszem életemet az örökérvényű hitigazságokra. Ezt én szabadon dönthetem el. Megajándékozom Istent a hitemmel. Ha nem akarom rátenni életemet, és élem világomat, ez nem hívő magatartás. Élek magamért, magamnak, és nem Istennek. A niniveieket Jézus dicséretben részesíti, mert ők Jónás próféta szavára bűnbánatot tartottak. Tehát hittartalmuk alkalmas volt, hogy Isten kedvét lelje bennük. Ők nem ismerhették meg a Jézus által hirdetett igazságokat. A világvégi ítéleten, mint boldogok és üdvözültek, majd elítélik a farizeusi nemzedékeket, akik nagyon is ismerték az ószövetségi hittartalmat, külsőleg nagyokat imádkoztak is, de fölélték az özvegyek házait, csaltak, elnyomták a népet és hazudtak.

Az üdvösséghez az embernek rá kell tennie az életét a lelkiismerete által jónak tartott, magában pozitív hittartalomra, és szeretnie kell az igazságot, és akkor nem lesz hazug, önző módon haszonkereső, senkit nem üldöz, senkit nem zár ki erőszakoskodva az emberiség nagy családjából. Rahner, a nagy teológus, *anonim kereszténynek* nevezi őket, akik sokszor közelebb vannak Istenhez, mint a farizeus lelkületű nagy katolikusok, esetleg mások felett ítélkező, sokakat megvető papok. Meghökkentőek Jézus merész tettei, amikor is a parázna nőt nem ítéli el, hanem megmenti, ahogy beszél az utcanők üdvösségéről és, szinte érthetetlen a latornak megbocsátó szeretete.

Óriási felelősség terheli a vezetőket, a szülőket, a papokat, a közösségi élet vezetőit és az államférfiakat.

A nép szent. A nép, a tömeg jóhiszemű. Szinte romlatlan lelkük belső világa. Jaj annak, aki őket megbotránkoztatja! Illyés Gyula a *Puszták népe* c. művében a cselédemberekről szólva elmondja, hogy azok mennyire bíztak azokban a vezető emberekben, akiket tudósoknak tartottak, mert érthető emberi nyelven beszéltek és reményt ébresztettek bennük. Kitárták előttük szívüket és hittek szavuknak. A különleges kapcsolat jellemzője – írja a nagy magyar – , hogy a szoba, ahol fogadták őket, azon nyomban szentéllyé alakult. A pusztaiak hittek abban, hogy azok belelátnak az emberbe. Egy orvos, egy pap, egy szülő, tanár vagy állami vezető személyisége, lelkiállapota, egzisztenciális részvétele döntő tényező a boldogítás, avagy a tönkretevés folyamatában.

Mi nem választhatjuk meg szüleinket, tanárainkat; van, akiket igen. Nem lehet eléggé a lelkekre kötni: csak jellemes, teljes létet, Istent is képviselő, szeretetet ismerő egyénekre bízhatjuk életünket, gyermekeinket, hazánkat!

Még egy nagy felelősségre kell figyelnünk. A miénkre, a vezetettek, az alávetettek, a boldogságot keresők felelősségére. És itt édes hazánkban rettenetes nagy hiányosságok vannak. Sok évtized lerongyoltjai, sokszor nem is tehetnek róla, fejlődésre és áldozatra képtelenek.

Ratzinger bíboros, hittani kongregáció prefektusa, a későbbi Benedek pápa így ír erről:*”Sok ember keres valami vallási formát, mert az ember a végtelenre vágyik. Kérdez, és választ keres olyan dolgokra, amelyekre az anyagi világ képtelen válaszolni. Sajnos azonban elszakadnak a kötelességekkel járó hittől. Nem tudnak igent mondani a hűséges, fárasztó életre. Nekik élmény, öröm kell anélkül, hogy dolgoznának érte. Az érzéki öröm férj, feleség, gyermek és becsületes családi élet vállalása nélkül; s ez léha, kicsapongó életbe torkollik. Elkötelezettség és értékes, áldozatos élet nélkül* – írja a bíboros – *minden előbb-utóbb üres dologgá válik, egyfajta önelégültséggé, melyben végül is az én rabja marad az ennek.”*

Egy ifjúság számára kedves ének refrénje így hangzik: „Merj hát végre dönteni! De valóban jól dönteni. Sok függ tőled, hogy leszel-e igazán boldog.” Adja Isten, hogy legyél!

Lajos atya

A magyar egyház nagy ünnepe

A Veszprémi Főegyházmegye és az egész Magyar Katolikus Egyház nagy ünnepére, a Bódi Mária Magdolna keresztény vértanú, szűz, boldoggá avatására a Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia Dr. Osztie Zoltán plébános atya vezetésével zarándoklatot szervezett.

Szenté avatását még Mindszenty József, akkori veszprémi püspök, későbbi hercegprímás, esztergomi érsek kezdeményezte 1945-ben, majd 1990-ben Szendi József püspök által indított perújrafelvétellel vette ismét kezdetét. Több ezer oldalas dokumentum tartalmazza Bódi Mária Magdolna hitvalló és vértanú életéről tett tanúvallomásokat. 2024. május 23-án Ferenc pápa elismerte vértanúságát, ezzel engedélyt adva boldoggá avatására. Boldoggá avatására eredetileg 2025. április 26-án került volna sor Veszprémben, de Ferenc pápa 2025. április 21-i halála és április 26-ra kitűzött temetése miatt azonban a boldoggá avatást 2025. szeptember 6-ra halasztották.

A boldoggá avatási szertartáson és szentmisén a Veszprémi Főegyházmegye nagyszerű, mindenre kiterjedő szervezésének köszönhetően, mi zarándokok, zavartalanul vehettünk részt. A ünnepet Veszprémben az Aréna parkolójában tartották meg, mivel az Aréna hatezer fős befogadóképessége nem lett volna elég a tizenegyezer regisztrált résztvevő számára.

Az autóbuszban lefelé a Főegyházmegye által kiadott „Úton Magdival a boldoggá avatás előtt” címmel összeállított lelki anyagot olvasott fel három zarándoktársunk. Ebben Magdi hat erényét emelték ki: a hitet mint erőforrást, a természetszeretetét, a céltudatosságát, az örömét, a bátorságát és a kreativitását a jótettekben. Minden erény után az odaillő szentírási szakaszt olvasták fel, majd Magdi életéből történeteket. Az egyes erények után Zoltán atya elgondolkodtató kérdéseket tett fel nekünk, hogy mi az, ami személyesen is megérint minket Magdi életéből és vértanúságából.

Ezzel a lelki felkészüléssel érkeztünk meg a helyszínre, ahol biztonsági kapukon keresztül, névre szóló jeggyel léphettünk be, és elkísértek a nekünk kijelölt helyre. Mikor elindultunk nagyon szeles, hűvös idő volt, de mire a szertartás elkezdődött, már gyengén a nap is kisütött. Jó volt látni, mennyi a fiatal, és nem csak az egyházi iskolákból szervezettek, hanem akik egyénileg jöttek. Sok családot is láttam, egész kis gyerekekkel. Nagyon nagy, fiatal, önkéntes csapat segítette az egyház munkáját, hogy minden, zökkenőmentes, tökéletes legyen.

A szertartás előtt köszöntöttek minket, mint a „remény zarándokait”, Dr. Erdő Péter bíboros urat, a pápai nunciust, az egyház vezetőit, a kormány és a művészeti élet képviselőit, valamint a határon túli magyarokat.

Az ünnepi szentmisére bevonuláskor megszólalt az a harang, amit erre az alkalomra öntöttek. Emelte még az ünnep fényét, hogy nagy zenekar és kórus szolgált. A bevonulás és a Kyrie után dr. Takács István általános helynök ismertette Bódi Mária Magdolna életútját.

Ezután Dr. Erdő Péter bíboros úr, mint XIV. Leo pápa követe felolvasta a boldoggá avatási dekrétumot latin és magyar nyelven, majd felhangzott a „Christus Vincit" és behozták Bódi Mária Magdolna ereklyéit. Egyiket az oltár mellé helyezték, a másikat pedig a Bíboros úr helyezte el a Missziós Kereszten.

A boldoggá avatási szertartást követően folytatódott a szentmise, melynek végén elimádkoztuk azt a litániát, amelyet szintén erre az ünnepre írtak. Végül felhangzott a pápai és a magyar himnusz, valamint a „Boldog asszony anyánk" Magyarország régi himnusza is.

Az úton hazafelé ismét a Veszprémi Főegyházmegye „Úton Magdival a boldoggá avatás után" kiadott füzetből imádkoztunk. Elsősorban köszönetet mondtunk az ünnepért, és most már a boldoggá avatott Bódi Mária Magdolna közbejárását kértük Jézusnál.

Nagyon hálás vagyok, hogy személyesen is részt tudtam venni a boldoggá avatási szertartáson és szentmisén, nagy élmény, és erősíti hitünket, mikor ennyi emberrel együtt tudunk imádkozni. Felemelő érzés, hogy a Missziós Kereszten eggyel több „boldog" jelent meg, büszkék lehetünk rá!

Bódi Mária Magdolna 23 évesen halt meg. Rövid élete sok küzdelemmel és önfeláldozással telt el. 1921. augusztus 8-án született Szigligeten, szegény uradalmi cselédszülők gyermekeként. Édesapja menekültként érkezett az országba, papírok nélkül, ezért a szülők nem köthettek sem polgári, sem egyházi házasságot, így Bódi Magdolna törvénytelen, házasságon kívül született gyermeknek számított. Még két testvére született Gyula és János, akik mindketten családot alapítottak.

Magdi az egyházi fenntartású iskolában kezdte meg tanulmányait, 1927 szeptemberében. Hamar a legjobb tanulók közé került. Az iskolai hittanórákon ismerkedett meg komolyabban a katolikus hittel, az egyház tanításaival. Harmadik elemistaként volt elsőáldozó és néhány évvel később bérmálkozott. Nagyon szeretett olvasni és a plébániáról kölcsönkapott könyvekből rövidesen komoly teológiai tudásra tett szert. A rászoruló, szegény családok megsegítése, már nagyon fiatalon megfogant benne.

1934-ben a család Mámapusztára költözött. Androsits István plébános, aki első igazi lelki nevelője volt, megalapította a fűzfőgyártelepi egyházközséget, ettől kezdve oda járt templomba. 16 évesen életgyónást végzett és megfogadta egy sor világi hívság (kozmetikumok, könnyű olvasmányok) megtagadását. 17 esztendős, amikor elhatározta, hogy egészen Jézusé akar lenni, szerzetesi életpályára kíván lépni. Ehhez plébánosától kért támogatást, azonban egyházjogilag törvénytelen származása akadályt jelentett.

18 évesen a fűzfőgyártelepi Nitrokémia Rt. munkásnője lett. Gyári munkásként is példamutatóan élt, a munkanapjait szentmisével kezdte. Ebben az időben kötött barátságot a Fűzfőn nyaraló, egyetemet végzett fiatal lánnyal, Laurentzi Margittal, aki kongreganista volt.

Ima a békéért

Mária, a Béke Királynője,
ebben a háború által megsebzett időben
rád bízzuk a gyűlölet által szétszakított
népeket, az elszakított családokat, az
erőszak által megtört szíveket.

Te, aki csendben viselted a fájdalmat,
taníts meg minket, hogyan kell ébernek
maradni, hogy ne fordítsuk el a
tekintetünket, hogy maradjunk azok mellett,
akik szenvednek, hogy imádkozzunk akkor
is, amikor a szavak már nem elegendőek.

Uram, Jézus, adj békét világunknak,
nem az erőszakkal kikényszerített békét,
hanem az igazságosságból,
a megbocsátásból, az igazságból és a
szeretetből született békét.

Tégy minket békéd eszközeivé:
felemelő kezekké, vigasztaló hangokká,
szélesre tárt szívekké.

Imádkozunk a háború áldozatául esett
nőkért és gyermekekért,
a hontalan menekülőkért, a félelem
fogságában élőkért.
Imádkozunk azokért, akik elvesztették a
reményt,és azokért, akik továbbra is
gyűlöletet szítanak.

Legyen böjtünk szolidaritás,
imádságunk cselekvés,
csendünk adjon hangot a hangtalanoknak.

1941-ben végezte első zárt lelkigyakorlatát, a péceli lelkigyakorlatos házban, aminek célkitűzése az volt, hogy az Actio Catholica számára képezzen világi apostolokat. Magdi úgy gondolta, hogy ha nem léphet szerzetesi életpályára, akkor ezt az utat fogja követni. 1941. október 26-án, Krisztus Király ünnepén határozta el magát az életáldozatra és visszavonhatatlan szüzességi fogadalmat tett.

1942. december 8-án avatták kongreganistává. Ekkor már a szívgárdista gyerekek családjait is gyakran látogatta. 1943 elején betegápolói tanfolyamot végzett, jelentkezett frontszolgálatra is, de a Nitrokémia vezetői nem engedték el. 1944-ben Litérre költözött és tavasszal itt kezdte megszervezni a vallásos célokat kitűző Dolgozó Lányok Szövetségét.

A háború utolsó időszakában, a front közeledtével egyre több aggasztó hírt lehetett hallani a nők sorsáról, ezért tisztaságuk megvédésére buzdította nőtársait, ő maga pedig elhatározta, hogy élete feláldozása árán is megtartja a húsz éves korában Jézusnak tett szüzességi fogadalmát.

1945. március 23-án érkeztek a szovjet csapatok Litérre. Magdi aznap délután néhány asszony és gyereke társaságában a kastély udvarán kialakított óvóhely lejáratában tartózkodott, amikor két fegyveres szovjet katona érkezett oda motoron. Egyikük beterelte a bunkerbe Magdit, aki ellenállt. A katona Magdira hat lövés adott le. Kezében a rózsafűzért szorította és utolsó szavai ezek voltak: „Uram, Királyom, végy magadhoz!”. Az utolsó golyó szívén találta el.

Erdőhátiné Lányi Mária

Bemutatkozik ministránsunk

Plajner Félix, a Kodály Zoltán Kórusiskola 9. osztályos tanulója vagyok.

Érdekel a történelem és a testnevelés, és foglalkoztat a gondolat, hogy a tanári pályára készüljek, és a későbbiekben általános iskolában tanítsak.

Szabad időmben szívesen sportolok és zenélek. Hét éve versenyszerűen focizok. Gitározni még csak egy évvel ezelőtt kezdtem, de ambiciózus vagyok ezen a téren, szeretnék saját bandát alapítani barátaimmal. Saját számaimat általában megosztom a különböző platformokon, például YouTube-on (KutyakovPF néven).

Hívő családban élek, engem keresztény-konzervatív szemléletben nevelnek, amit magaménak is érzek.

Nagyon boldog vagyok, hogy itt, a Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánián ministrálhatok. Arra is lehetőségem nyílt, hogy új barátokat szerezzek vagy éppen a régebbi barátságokat elmélyítsem. Amikor elkezdtem az oltárszolgálatot, kicsit izgultam féltem, mi lesz ha hibázok, de szerencsére Zoltán atya, Gábor és Lajos figyelme és személyisége feledtette velem az effajta érzéseket.

Remélem, sokáig tudok még itt ministrálni és megmaradni a plébánia közösségében.

A bűnbocsánat öt útja

Aranyszájú Szent János, a 4. század konstantinápolyi püspöke tanítása

Az egyik beszédében a bűnbocsánat különböző fajtáiról, útjairól szólt. Szavai a mai napig aktuálisak, tanulságosak, kivonatolva így szólnak ma is hozzánk:

Az első út a bűnök elítélése. A szentgyónásban ki kell mondanunk bűneinket Jézus előtt, a pap előtt, akinek személyében Ő maga van jelen. El kell tőlük határolódnunk, szívből meg kell bánnunk ahhoz, hogy megigazuljunk és alkalmassá váljunk a feloldozásra. A kimondott szó szembesít, elrettent – ez pedig bőven ránk fér, mert segít megígérnünk, hogy bűnöket kerüljük a jövőben, sőt az oda vezető alkalmakat is. *„Mert aki elítéli, az jobban fog majd vigyázni, hogy ugyanazokba később bele ne essék. Bírjad hát szólásra benső vádlódat: lelkiismeretedet, nehogy majd csak ott az Úr bírói széke előtt legyen vádlód. Tehát ez a bűnbocsánat egyik útja, és ez a legkiválóbb.”*

A második út, ami nem kevésbé értékes az, hogy *„Felejtsük el az ellenségeinktől elszenvedett sérelmeket, hogy uralkodjunk méltatlankodásunkon, hogy megbocsássuk szolgatársaink ellenünk elkövetett bűneit: ennek fejében kapunk majd mi is bocsánatot az Úr ellen elkövetett bűneinkre.”*

„Meg akarod ismerni a bűnbocsánat harmadik útját is? Ez, a lángoló lélekkel végzett, nagyon odaadó, a lélek mélyéből felfakadó imádság.

És ha a negyediket is meg akarod tudni, megmondom: ez, az alamizsnálkodás. Mert nagy és szavakkal szinte ki sem fejezhető ereje van ennek is.

Ha pedig valaki vallásos lelkületű és alázatos, ez is kitépi lelkéből a bűnöket éppúgy, mint az előbb említettek. Ezt igazolja a vámos esete is, aki jócselekedeteket nem tudott ugyan felsorolni, de helyettük bemutatta alázatos lelkületét, és lerakta vétkeinek súlyos terhét.

Íme, bemutattuk a bűnbocsánat öt útját. Első a vétkeink elítélése, a második az, hogy megbocsátjuk embertársaink ellenünk elkövetett bűneit, a harmadik út az imádság, a negyedik az alamizsnálkodás, az ötödik az alázatosságban van.”

Aranyszájú Szent János szavai lelkiismeretvizsgálatra késztetnek, nézzük meg, hogy mi hol tartunk, hogyan állunk ezen szempontok tükrében!

Összehasonlíthatjuk a medjugorjei Szűz Anya, a Béke Királynéja üzenetével, ami ugyebár egészen modern:
„A Góliátoddal szembeni fegyvert ajándékozok neked. Íme az öt kövecske: 1. Imádság szívvel-lélekkel: a rózsafüzér. 2. Az Oltáriszentség vétele. 3. A Szentírás olvasása. 4. A böjt. 5. A havi szentgyónás.”

Tehát, most van a kellő idő, most van az üdvösség napja. Ne tétlenkedjünk, ne halogassuk a bűnbánatot, a szentgyónást! Gondoljunk, akár tételesen is Aranyszájú Szent János tanítására és Dávid öt parittyakövére az életszentségben, Jézusban való megmaradáshoz.

Legyünk mi magunk vádlói önmagunknak és kérjünk szívből bocsánatot az Úrtól, enélkül nem tudjuk befogadni az Ő határtalan, megszentelő kegyelmi ajándékait! Ha gőgösek vagyunk és abban megmaradunk, akkor Ő vádol majd minket és nem lesz, aki védelmezzen. Boruljunk le Előtte, legyen egész életünk az Övé. Így, és csak így lehetünk boldogok a földön, és lehet örök életünk a mennyben, a szentek közösségében.

Csorba Gábor
állandó diakónus

Szentlélekkel töltekezés

- a gyónásról -

Életünknek nélkülözhetetlen gyakorlata a töredelmes szívből fakadó bűnbánat. „Boldog, akinek gonoszsága megbocsátva, és akinek bűnét eltörölték” (Zsolt 31,1). A gyónás ezt a boldogságot adja nekünk. Az ember újból és újból bűnbe esik: megszegi Isten parancsait és eltéved saját szenvedélyeiben. Aki bűnt követ el elidegenedik önmagától. Saját erejéből képtelen kikerülni a bűn és az elidegenedés szövevényéből, Isten bocsánatára szorul, hogy megszabaduljon az őt bénító és blokkoló bűntől. Az ok, amiért Isten ismételten megbocsát az embereknek, maga Isten irgalma. Isten nem leli örömét a bűnös halálában.

Az Isten és emberek előtt az összetört szív ezt mondja: „Vétkeztem, bűnös vagyok.” Ebben a vallomásban élet van, amely képes feltörni a kőkemény szíveket és megeleveníteni a halálba hullt életeket. A bűnbánatnak az az első lépése, hogy tudjam, hogy lássam be, hogy vétkeztem, bűnös vagyok! Henri Boulad atya írja medjugorjei naplójában:

„Hol van a Gonosz? - kérdezik az emberek, és lokalizálni akarják valahol a földgömbön. Azt hiszik, hogy az éhség-tragédiákban, vagy az atomfegyverkezés őrületében, vagy a nyomorultak szenvedéseiben. Az ember felháborodik, ujjával mutogat: megtalálták a Gonoszt! És senki, senki sem veri a saját mellét! Saját szívünkben ül a Gonosz. A görögkatolikus liturgia szépen tudatosítja ezt a hívekben az áldozás előtt mondott imádságban: „Hiszem Uram, és vallom, hogy Te vagy valóban Krisztus, az élő Istennek Fia, ki a világra jöttél üdvözíteni a bűnösöket, akik között az első én vagyok.”

A bűnbánatnak a teljessége a jól végzett szentgyónás. Hogy ezt derűs és békés légkörben végezzem, Martini bíboros tanácsolja a gyónásnak három szakaszra való osztását, amit sorban a dicséret gyónásának, az élet gyónásának és a hit gyónásának nevez. (Gyónás: Lélekkel töltekezés. Minden gyónásban szent örömben részesít az Úr.)

Schall Tamás

Rácsodálkozás

- pár perces csendben -

Gyóntatószékben ülök,
lelkekért lelkesülök,
szolgálom megmenteni,
új életre kelteni.

Húsvétban gyökerezik,
Jézus legyőzte a bűnt,
még ha akadályoz is,
az ereje már letűnt.

Áldott Jézus Szent Vére,
megváltásunknak bére,
megtisztít bűneinktől
lelkünknek örömére.

Jézusnak adom kezem,
adja a feloldozást,
bűnök megsemmisülnek,
könnyebb lesz
szemlátomást.

Gyóntatószékben ülök,
az átváltozás széke,
lelkeket megmenteni
papi életem része.

Uram, köszönöm Neked,
hogy sokat itt ülhetek,
add, mind többen jöjjenek
letenni bűneiket.

A dicséret gyónása: „Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert az ő irgalma örökkévaló” (Zsolt 117,1) A dicséret gyónását erre a kérdésre való válasszal kell kezdenünk: miért kell hálát adnom az Úrnak? Mi jót találok az életemben, amit Isten adott?

Az élet gyónása: Azt kérdezzük: mi az, aminek nem kellene bennem lenni Isten előtt? Mi az bennem, ami nem méltó hozzá? Ehhez segítenek az úgynevezett lelki tükrök. Így a bűnök felsorolása nemcsak egy tárgyszerű felsorolás lesz a Tízparancsolat alapján, hanem abból kiindulva felismerem a hiányosságokat, a tévedéseket, talán jelentéktelen, de negatív magatartásomat, amelyek zavarják az életemet, amelyek elhomályosítják kapcsolatomat Istennel.

A hit gyónása: Végül a gyónás, mély imával zárul, amely Isten irgalmasságáért fohászkodik, például így: „Istenem, Te, aki mindenható vagy, töröld el bűneimet, önző, bosszúálló, irigy, nagyravágyó, keserű érzéseimet, bocsáss meg nekem, és tisztíts meg az Egyház szolgálata által.”

Dosztojevszkij Bűn és bűnhődés c. regényében egy bűnös asszony fölkeresi Zoszima sztárecet és feltárja előtte bűneit. A lelkiatya így vigasztalja a bánkódó asszonyt: „Nincs olyan bűn a világon, amit Isten őszinte bánatunkért meg ne bocsátana. Vagy el tudod képzelni, hogy bármely bűn nagyobb lehet Isten szereteténél? Hidd el, Isten úgy szeret téged, ahogy te azt nem is sejted.”

A gyónás így érinti életünk valóságát és békít ki belsőleg a Szentlélek kegyelmével. Jézus nem csak hirdette Isten bocsánatát, hanem a bocsánatot Isten erejében meg is adta az embernek. Tanításával gyógyít, gyógyításával tanít. A kettő összekapcsolásával világossá válik, hogy általa Isten meglátogatta az ő népét. Szavaiban és tetteiben is hatalmas: bűnbocsátó hatalmát igazolja azáltal, hogy képes meggyógyítani a béna embert, akit négyen vittek, és tetőn át engedtek le elé.

A bűnök bocsánata és a betegségek gyógyítása összetartozik. A bibliás látásmódban a betegségek oka a bűn. Ezért nem elég a betegségnek csak a tünetét gyógyítani. Az alapjául szolgáló bűnt is meg kell bocsátani, hogy a beteg valóban egészséges legyen és az Isten akaratának megfelelő, új életet kezdhessen.

Jézus a bénát csupán szavaival gyógyítja meg: „Mondom neked: kelj föl, fogd az ágyadat, és menj haza.” Ez a tény megerősíti a megbocsátással kapcsolatos szavainak hatékonyságát: „Fiam, bűneid bocsánatot nyertek.” Amikor Jézus a bénának megbocsátotta a bűneit, az fel tudott állni és ismét járni tudott. A gyónás szentségében az egyház nekünk is azt a tapasztalatot kívánja közvetíteni, amelyet egykor a béna átélt, hogy felálljunk és kiegyenesedett, új emberként élhessünk ebben a világban. A szentgyónásban Jézus szavait halljuk: „Fiam, bűneid bocsánatot nyertek.”

Milyen mélységesen irgalmas Isten igazságossága: Az emberi igazságszolgáltatás megbünteti azt, aki bevallja bűnét, az isteni megbocsát neki. Áldott legyen a bűnbánat szentsége!

Tamás atva

Orv□s□nk

"Mennyei Atyánk, minden élet forrása! Küldd el Szentlelkedet, hogy az önmagát értünk feláldozó és az Oltáriszentségben velünk lévő Krisztust felismerjük és egyre jobban szeressük! Ő Urunk, és Mesterünk, barátunk és táplálékunk, orvosunk és békességünk. Adj bátorságot, hogy elvigyük minden emberhez! Ámen".

Szeptember 1-jén megkezdődött az új tanév. Számos iskolában Veni Sancte szentmisékben kérték a Szentlélek megerősítését az idei munkához diákok és tanárok. A szenioroknak is szükségük van a Szentlélek segítségére: új munkaévet kezdtünk a Szent Kinga-körben is. Jó újra találkozni, megbeszélni, mi minden történt velünk nyáron.

Veni, Sancte Spiritus! Jöjj, Szentlélek! Azért imádkozunk, mert beismerjük, hogy a saját erőnkből képtelenek vagyunk a szívünket Istenre hangolni. Megijeszt minket a világ elembertelenedése, a félelem a jövőtől, a betegségek súlya…

Két meghatározó élményemről mesélek. Az egyik, hogy nagy családi ünnepséget szerveztem, kiállítással, albummal, beszéddel édesapám születésének 100. évfordulója alkalmából.

Fontosnak tartottam, hogy a mostani generáció is halljon arról a kardiológusról, aki egész életén át kiállt a hite mellett, aki szívbeteg édesanyákat segített, hogy vállalhassanak gyermeket. Orvos volt, segített, ahol tudott.

A nyár másik tapasztalata viszont szomorú: súlyos beteg barátunk állapotának romlása, szenvedése. Minden találkozás után összeszorul a szívünk, mert már nem tudunk segíteni. Fáj látni kínlódását, orvos már nem segíthet…

Ahogy így visszagondoltam, eszembe jutott, mennyire megdöbbentett az az ima, amit az eucharisztikus kongresszusra készülve imádkoztunk: *„Ő Urunk és Mesterünk, barátunk és táplálékunk, orvosunk és békességünk.”* Krisztus orvosunk. Annak idején először úgy éreztem, ez olyan profán megfogalmazás. Tudom, tudom, hogy gyógyított, de „orvos”, az olyan evilági (annyi orvos van a családomban). Az evangéliumokban sehol nem nevezik Őt orvosnak. Aztán egyre jobban megszerettem ezt a képet, Jézus, az orvosok Orvosa. Nem csak a szava, a keze, de még a ruhája érintése is gyógyított. Meggyógyította a vakokat, sok beteget a szenvedés hosszú évei után (lásd pl. Mk 5,24-34; Jn 5,1-15), segített, hogy a sánta járni tudjon, megtisztított leprásokat, nemcsak a szavával, hanem meg is érintette őket, pedig „tisztátalanok” voltak, kiűzött ördögi lelkeket, akik emberek testét-lelkét hatalmukba kerítették, sőt még halottakat is feltámasztott. Látta a szenvedést és gyógyított. „Amikor Jézus kiszállt, nagy sokaságot látott maga körül, megszánta őket, és meggyógyította betegeiket” (Mt 14,14).

A mi feladatunk a gyógyulást elősegíteni, a szenvedést enyhíteni, vigasztalást nyújtani, Isten irgalmas szeretetét befogadni és tovább adni. Nehéz, ha egy vigasztaló szót sem tudunk mondani. Tanuljunk Pál apostoltól: „Áldott az Isten, és a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak Atyja és minden vigasztalásnak Istene; aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket." (2Kor 1,3-4)

Világunk legnagyobb betegsége azonban a bűn. Olyan orvosra van tehát szükség, aki ebből a betegségből meggyógyítja az embereket és a világot.

„Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek, nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.” (Mk 2,17; Mt 9,12). Kafarnaumban a béna embernek előbb a bűnbocsánat ajándékát adta (Mk 2,5), mert Jézus nem csak a testi betegséget szünteti meg, azaz visszaadja a járás képességét a béna embernek, hanem a lelkét is meggyógyítja.

Jézus Istenhez akar minket visszavezetni, hogy a vele helyreállt közösségben meggyógyuljon életünk sok betegsége. Aki hittel mondja: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem” (Mt 8:2), hallani fogja a választ: „Akarom, tisztulj meg” (Mt 8,3).

Ezért megrendülten térdelek minden szentmisén és mondom: Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem.

Ambrózy Andrea
Szent Kinga Kör

Szeretettel hívjuk és várjuk a Szent Kinga Kör szeptemberi nyílt rendezvényére az érdeklődőket, hogy ismerkedjünk a következő tartalmas program keretében:

Szeptember 30-án, kedden a Magyar Zene Házába látogatunk. A találkozó 10.00 órakor a bejáratnál lesz. 11.00 órakor 20 perces vetítés kezdődik zenei aláfestéssel a Hangdómban Csontvári festményei alapján. A költség 1.500 Ft. Hogy minden érdeklődő számára biztosíthassuk a helyet, előzetes jelentkezést kérünk zoldyne@gmail.com címen, vagy a templomban lévő pultnál.

Zöldyné Szita Erzsébet

Isten gyónása

2025. július 31-én jelentette be a Szentszék Sajtóirodájának közleménye:
XIV. Leó pápa audiencián fogadta Marcello Semeraro bíborost, a Szentté Avatási Dikasztérium prefektusát, és „megerősítette Semeraro bíborosnak, hogy a bíborosok és püspökök, a Szentté Avatási Dikasztérium tagjai plenáris ülése támogatja, hogy Szent John Henry Newmant az Egyetemes Egyház doktorának nyilvánítsák”.

A fent idézett vatikáni hír mindannak egyházi tekintéllyel biztosított fedezetét adja, ami az alábbi írás szándékolt tartalma. Nem Szent John Henry Newmanról lesz szó, de majd idézzük azokat a szavait, amelyek kérdésessége esetén nem lehetett volna szentté, és nem lehetne egyházdoktorrá avatni sem.

A keresztény érzékelésmód egy kevéssé ismert tapasztalatát szolgáltatta a 19. század első felében Boldog Emmerich Anna Katalin látomásaiban, aki Jézus nyilvános működésének időszakáról szinte napról-napra teljesen életszerű képeket látott. Hozzá hasonló, de mégis egészen más észlelés a 20. században élt Adrienne von Speyr-é, aki kontempláció – szemlélődés –, vagyis, az igazság megragadásának racionális megfontolás nélküli állapotában mondott tollba evangéliumi kommentárokat, kifejezetten, és csak az evangéliumi szövegekhez kapcsolódva. Nem kisebb teológus, mint Hans Urs von Balthasar volt az, aki aztán teológiai munkásságában ezeket a kommentárokat feldolgozta. Ugyanis „észrevette”, hogy Adrienne hatvan kötetre rúgó szövegeiben a végig hangsúlyos objektivitás mellett megjelenő misztikus tapasztalat szubjektivitása konkrétan összhangba hozható a Szentírás egyházi befogadásával.

Jézus a kereszten halála előtt, a 22. zsoltárt imádkozta (Mt 27,46): *„Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem.”* Általa azonban, aki emberi módon is megtapasztalta saját istenségét (vagyis tudta), a zsoltár szavai egy egészen mélységes misztikus tartalmat nyertek, amelyek Adrienne von Speyr evangéliumi kontemplációjában a gyónásnak, a legmélyebb, már-már félelmetes értelmezéséhez vezetnek, szinte egy „misztikus indiszkrécióhoz”.

A megtestesült Fiú, Jézus istenfiúsága a mi – világból származó – fogalmainkkal kifejezve egy teljes nyitottság, készenlét, engedelmesség, teljes transzparencia az Atya felé, aki rendelkezik felette, és amely rendelkezés ugyanakkor nem korlátozza fiúi szabadságát, mert a rendelkezés a Szentháromságon belül szeretetet jelent. Ezen szavak jelentette valóság az isteni dimenzióban végtelenül más, mint emberi világunkban, viszont joggal nevezhető gyónási viszonyulásnak, ahogy ezt Adrienne megfogalmazza. Sőt, ő egészen odáig megy, hogy azt kiterjeszti a Szentháromság belső viszonyulásaira, mivel tényleg belátható, hogy csak a Szentháromság az, „amelyben” (akiken belül) Isten úgy tudja megmutatni magát, amilyen. A Szentháromság belső világában a gyónási viszonyulásban, a bűn nem létezik és nem is értelmezhető. A megtestesülésben és megváltásban viszont alapvető, hiszen a Fiú, Jézus, a megtestesülésben a bűnös emberrel vállalt közösséget. Ez a katekézis, ahonnan a szemlélődés egy félelmetes úton egyenesen a pokolig vezet, amiről nehéz, szinte lehetetlen beszélni, de Jézus élete és halála mégis válasz a pokolban előttünk álló kérdésre, amelyet általa – az egyházban befogadott – teológia tud csak keresett szavakkal vagy kérdésekkel megközelíteni.

Jézus bűnösökkel vállalt szolidaritása nem valamilyen érzületi, gondolati viszony. A bűn a legteljesebben betört a létébe, a bűnt magára vette, de nem úgy, ahogy mi emberek képesek vagyunk a másik által elkövetett bűnért elvállalni a büntetést. Az eredeti bűnt ugyan ismerte és hordozta, de annak következményét az emberek által folyamatosan elkövetett bűnöket nem, azokat élete során kellett megismernie. Mi a gyónásban a bűneinket el tudjuk vetni magunktól, Jézus éppen ellenkezőleg: nem elveti, hanem magába gyűjti az elkövetett bűnöket. Istensége, megtestesülése, és az, hogy tőle a bűn teljességgel idegen, éppen azt jelenti, hogy a bűn megismerése számára mintegy elkövetést jelent, amely a kereszten teljesen átjárja.

Az isteni gyónásnak az elővételezése az utolsó vacsorán történt lábmosás, amely olyan megalázkodás, amely ember esetében nem lehetséges, mert az, hogy felső ruháit leveszi, azt jelenti, hogy nincs közvetítés önmaga és a bűn között: saját magával mos, és ő maga a törlőrongy, szinte egy passzív tárgy, egy eszköz, amit senki nem kímél, amelyet kicsavarnak a magába szívott mocsokkal együtt.

Az, amit Jézus az emberek által elkövetett összes lehetséges bűn mibenlétéről élete során tapasztalt, a passió során mint az összes, az egész bűn súlya nehezedik rá (H. u. von Balthasar szerint, mint „anonim erő”). A kereszten függve pedig a teljes, minden ruhától megfosztott meztelenségében végképp, a teljes kiszolgáltatottságában már a bűn végső diadala tűnik fel. Nincs távolság a bűn és önmaga között, a bűn Jézusé.

Az eddigieknél, amelyek csak „szókimondóbb módon” részletezik a megváltást jelentő katolikus tanítást, Adrienn von Speyr evangéliumi kontemplációjában tovább megy. Amikor a kereszten az anonim, objektiválódott bűn, *A Bűn maga,* Jézusé lesz, és az számára a teljes kilátástalanságot, elhagyatottságot jelenti, akkor már „nem érti” az Atya szándékát, és ebbe hal bele. Ha megértette volna – ha érthető lett volna – nem halt volna meg Adrienne szerint, aki itt, legalábbis látszólag, túllép egy határvonalon, mert transzcendens történésről racionális kijelentést tesz.

Ha inkább úgy fogalmaznánk, hogy a „nem értés” állapotában halt meg, akkor a pokolra szállásának titkából is felderülhet valami.

A pokolról az egyház nem ad részletes dogmatikus tanítást, inkább azzal összefüggésben az ember felelősségét hangsúlyozza. Mivel az ember szabadsága nem szűnhet meg, ezért feltételezni kell, hogy egy végső megátalkodottság állapotában is megmaradhat.

A pokolraszálláson a Seolt, a halottak országát értjük (ami kifejezetten ószövetségi, a feltámadást nem ismerő elgondolás), de a teológiai kutatásnak van lehetősége és szabadsága – sőt feladata – arra nézve, hogy magának a Jézusban kapott kinyilatkoztatásnak a fényében tovább gondolkozzék a kérdésről.

A pokolraszállás jelentésén az értelmetlenségnek, a totális nihil mélységének, az isteni szeretetnek, és az emberi szabadság találkozásának abba a homályos mélységébe jutás is elgondolható, amelyben az emberi szabadság végső, létező nemlétbe, személytelen személyességbe taszíthatja az embert. Így a pokol valósága csak úgy értelmezhető, mint alternatív végleges választás Jézus és A Bűn között, amelyhez „kellett” Jézus Krisztus, az istenember maga, hiszen megtestesülés nélkül a pokol az ember számára nem is lehetőség (akkor a Semmi marad az egyetlen lehetőség). Egyedül „Ő szállhat alá”, és mivel Jézus istensége nem szűnhet meg, hihető és remélhető, hogy „ott” történik még valami. Nem az, amit a reformátor Kálvin gondol, vagyis hogy Jézus magára vette a pokol kínját, mert az csak az emberre vonatkozhat, aki számára az éppen Jézus végleges elvetése miatti lehetőség. Az istenség lényege a személyes szeretet, a személyesség, a pokol meg annak az ellentéte, inverze, a személy „kifordítottsága”. Mi történik akkor, amikor a kettő találkozik? Ez azonban nem olyan kérdés, amelyre élő embernek lehet, és valószínűleg valaha is szabad lenne válaszolnia.

Ez Isten gyónása, amelyet azonban még a kereszten megelőz az utolsó sóhaj: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet”. A passió után Jézus már „nem tehetett semmit”, ám erre következett a feltámadás. Sőt, – utóbb már könnyű kijelenteni – : csak a feltámadás következhetett. A kereszt elhagyatottsága, és a pokol kiúttalansága Adrienne von Speyr szerint a gyónás két dimenziója. Tegyük hozzá: akkor a feltámadás pedig a feloldozás.

BL

Részletek Szent John Henry Newman keresztútjából:

„Miközben füledbe a bűn dáridója és acsarkodásának lármája zúgott, emlékezetedet a világ minden táján elkövetett valamennyi bűn terhelte, az óriások gőgje, az öt város bujasága, Egyiptom megátalkodottsága, Bábel becsvágya, Izrael gúnyos hálátlansága, ocsmány, kísértő gondolatok gyötrelme, miközben milliószám jöttek seregestül, mint a sáskák, vagy gyapjas lepkék hernyói, vagy a fáraó ellen küldött dögvész, legyek és békák, miközben ott nyüzsgött körülötted a bűnösök és szentek minden bűne, a teljes elhagyatottság felé haladva angyalok nem erősítettek meg mint a pusztában.”.

„A kimondhatatlan békességet, amelyről Te lemondtál és nekem adtad, azért kaptam meg, mert hagytad, hogy Rád törjön minden gonoszság, veled legyen és benned. A végső bűntudatot és lelkiismeret-furdalást átélve Te tartottál bűnbánatot helyettem, Te tanúsítottál megbánást, Te végeztél szentgyónást, végtelenül őszintében, mint az összes szent és bűnbánó együttvéve. Az én bűntudatom, megbánásom, szentgyónásom már békesség nekem, mégis ez enyhíti utolsó lépéseid kínját.”

„A szeretet mindent felülmúló útján, a bűn legsötétebb mélységébe szálltál le helyettünk, és kitártad az üdvösség kapuját. De az üdvösség kapuja továbbra is az elveszés lehetőségével áll szemben. A bűn hatalma fenyeget. Embervoltunk feltétele továbbra is a szabad döntés. Pusztán érzelmi alapú, szentimentális jámborság, amely nem válik megtéréssé és megélt hitté, nem elég a hozzád csatlakozáshoz. Nem elég szavakkal és érzésekkel panaszkodni a világ szenvedéseiről, miközben életünk a világ bűneinek széles medrében folyik.”

Plébániánk hírei

Szentmisék

hétfő-kedd-szerda-csütörtök-péntek-szombat 17.00
vasárnap 10.00 és18.00 (angol nyelvű)

Folyamatos szentségimádást tartunk a templomban
9.00- és 22.00 óra között.

PLÉBÁNIÁNK RENDSZERES PROGRAMJAI

Hétfő	18.00	Felnőtt katekézis
Kedd	17.00	Elváltak és Egyedül Maradtak szentmiséje (havonta első kedden) és találkozója a Szent Kinga teremben
	18.00	Bibliakör
Szerda	14.00	Garantált házvezetés a templomban és a tornyokban (folyamatosan)
Péntek	15.00	Engesztelő imaóra a hazáért
	16.00	Rózsafüzér
	16.30	Vesperás
	18.00	Szent József Férfikör (minden második héten.)
Gyóntatás		Egyeztetés szerint Dr. Osztie Zoltán atya
Lelki beszélgetés		Egyeztetés szerint bitter.belvarosiplebania@gmail.com 30 591 2601

PESTI FŐTEMPLOM

Spirituális közösségi lap

XI. évf. 67. szám

A Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Ambrózy Andrea
Csorba Gábor
Dr. Kerényi Lajos
Plajner Félix
Schall Tamás
Zöldyné Szita Erzsébet

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15. tér 2.
bitter.belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com
Irodaszolgálat: hétfő 15.30-17.30; szerda 10.00-12-00; péntek 10.00-12; 15.30 - 17.30
Irodavezető: Rochlitz Kinga